

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1893.

43de Aargang.

Tale af Ældste Anthon H. Lund,

Præsident over den europæiske Mission,

holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Krnsalgade Nr. 24, Kjøbenhavn,
Onsdag den 4de Oktober 1893.

(Ettet fra Side 37.)

Hvem tør nu, efter at have læst de mange Beviser i Bibelen for Nødvendigheden af Daab og Haandspaalæggelse, paastaa, at disse Ting ikke mere ere nødvendige, og at det ikke har saa Stort at sige, enten vi annamme disse Principer eller ikke. Vader os ydermere læse Galaterbrevets 1ste Kapitel og lægge Mærke til, hvad Paulus siger om Evangeliets Uforanderlighed. Han begynder med at sige Følgende: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade til et andet Evangelium, enddog der er intet andet; kun er der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom vi eller en Engel fra Himmelen prædike Eder Evangeliet anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket

Eder det, han være en Forbandelse!“ Hvorledes var nu det Evangelium, som Paulus prædikede? Han lærte, at der kun var een sand Tro, een Daab og een Gud. Peter lærte, at Menneskene skulde lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til deres Synderes Forladelse for derefter at modtage den Helligaands Gave, som saa skulde vejlede dem ind i al Sandhed. Hvad, som ikke stemmer overens hermed, er et andet Evangelium, og de, som prædike et saadant, bør lægge sig Pauli Advarsel paa Hjerte.

Med Hensyn til de forstjellige Embedsmænd, som skulle findes i den sande Kirke, staar Følgende at læse i Epheserbrevets 4de Kapitel, 11te, 12te og 13de Vers: „Og han besiftede nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi

Alle naa til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fjaldes voksne Alder." Hvis nu disse Embedsmænd ikke findes i denne eller hin Kirke, ja da kunne vi være overbeviste om, at saadanne ikke ere rigtige, og at de Værdomme, som forkyndes der, ikke ville gavne til Salighed.

Den langt overvejende Del af Kristenheden tror paa BARNEDAABEN og lære, at smaa, uskyldige Børn først skulle døbes og derefter tro. Men dette er ikke i Overensstemmelse med Bibelen; det er lige det Modsatte; det er at vende op og ned paa Principerne. Evangeliet lærer os, at vi først skulle tro, og derefter døbes til vore Synders Forladelse. Et lille Barn kan hverken synde, fatte eller forstaa; det er først, naar det vokser op og begynder at tænke, at det kan faa Forstand paa, hvad der er rigtigt, og hvad der er urigtigt. Hvad var det vel forøvrigt, at Jesu Forsoning gjaldt, hvis det ikke var Arvesynden og vore første Forældres Fald? Staar der ikke at læse: „Thi ligesom Alle dø i Adam saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo?“

Jeg forstaaer ikke, hvorledes Menneffene tør vedblive at forkynde Værdomme, som ere modstridende den hellige Skrift, i Særdeleshed naar de læse den Forbandelse, som Paulus udtaler over dem, der prædike Evangeliet anderledes, end det lærtes fra Begyndelsen. Hvor tør de vedblive at lære og udøve BARNEDAAB? Kunne de i den hellige Skrift finde saa meget som en Anthyndning til, at Jesus døbte smaa Børn? Vi læse, at Jesus velsignede dem, og at han, da hans Disciple vilde hindre Mødrene i at bære Børnene frem for at faa dem velsignede, sagde: „Formener dem det ikke, thi Guds Rige høre Saadanne til.“

Nogle have som Bevis for BARNEDAABENS Rigtighed søgt at drage sig det

Sted i Apostlenes Gjæringer, sekstende Kapitel, til Indtægt, hvor der fortælles om, at Stokmesteren blev døbt og alle hans. De gaa nemlig ud fra, at naar der er Tale om alle hans, forstaaes der baade Børn og Voksne. Men dersom vi læse videre i dette Kapitel, ville vi finde, at der staaer skrevet: „Og de talede Herrens Ord til ham og til alle de m, som vare i hans Hus,“ og videre siges der om Stokmesteren, at han „var glad med alt sit Hus.“ Man vil næppe paastaa, at Paulus talte til spæde Børn, ej heller, at disse vare i Stand til at glæde sig over Daabens hellige Handling, som var bleven udført.

En af de Anskuelse, Folk har maattet forkaste, fordi den var altfor uretfærdig og fornuftstridende, er denne, at smaa Børn, som ikke bleve døbt, skulde gaa til Helvede. Jeg tror ikke, at der nu for Tiden findes ret Mange, som ville gjøre sig til Talsmænd for en saadan Fortolkning af Guds Kjærlighed. Jeg antager, at mange af de Tilstedeværende have hørt den gamle Salme, hvori findes følgende Linjer:

„Du var, for Du til Verden kom,
Og før Du Noget gjorde,
Alt under Bredens strenge Dom,
Fordømt, fortabt og borte.“

Dette er en højt fejlagtig Opfattelse om Udvælgelsen og ligeledes om Guds Retfærdighed.

Mine Brødre og Søstre! Gud er kjærlighedsfuld og retfærdig, og han ønsker alle sine Børn frelse og op-højede i hans Rige. Men for at erholde denne Frelse er det nødvendigt, at de gaa ind ad den snævre Port og vedblive at vandre paa den trange Vej. Vader os aldrig glemme Grunden til, at vi bleve Sidste-Dages Hellige. Vi toge ikke i Betænkning at bryde med vore Forældre og Søskende, Slægtninge og Venner, og vi gjorde ikke

dette for at vinde Gæ og Anseelse i Verden, men fordi vi elskede Evangeliet mere end noget Andet her i Livet. Vi vare komne til Kundskab om, at Guds Kirke fandtes paa Jorden, og at det var nødvendigt for os at blive Medlemmer af den, hvis vi nogensinde skulde opnaa Frelse. Ved saaledes at brude med Verden og dens Bildfarelser sank vi i vore Medmenneskers Agtelse, og de, som tilforn havde været vore bedste Venner, kjendte os nu i mange Tilfælde ikke mere. Jeg kommer til at tænke paa en Broder, som før en Del Aar siden overværede en Konference her i Wien, og idet han talte om dette Punkt, sagde han: „Efter at jeg var bleven døbt, fik jeg en inderlig Attraa efter at gjøre Andre bekendt med den Glæde og Fred, som fyldte mit Hjerte, og jeg gik til min Moder og forklarede Evangeliet for hende; men hun vilde ikke lytte til mit Vidnesbyrd og de Ting, som jeg beviste ud af Bibelen. Jeg fik det Svar af hende: „Jeg vilde ikke være bleven nær saa bedrøvet, hvis Du for Eksempel havde stjaalet og var kommen i Tugthuset, som jeg nu er ved at høre, at Du er bleven Mormon.“ Dette er kun eet Eksempel; muligvis have vi Alle hørt lignende Udtalelser, da vi bleve Medlemmer af denne Kirke.

Lader os ikke standse eller gaa til Side, selv om vi møde Forfølgelse og Ringegagt, Spot og Savn; lader os fortsætte med at vandre paa den snævre Vej; thi vi vide, at dens Endemaal er alt Godt, Frelse og Ophøjelse i Guds herlige Boliger.

Naar Menneskene sige, at vi slet Intet kan gjøre, eller at det er tidstnok at ombende os paa vort Livs Aften, saa

give de os i disse Ord en tydelig Anvisning til at vandre paa den brede Vej, der fører til Fordærvelse.

Gjører Alt, hvad J kunne for Guds Bærks Fremme, og husker paa, at det kun er de Trofaste, der ville opnaa den Herlighed, Paulus ligner med Solens Glans. Lader os tænke paa, hvorledes Apostlen Peter arbejdede og viste sin Tro i sine Gjeringer. Over tredive Aar efter Frelserens Korsfæstelse vandrede han omkring i Verden som en Missionær, med Bished om, at han tilsidst skulde befegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Hvilken Standhaftighed og hvilket usforfærdet Mod lagde han ikke for Dagen! Da Frelseren kort før sin Himmelfart sagde til Peter: „Vogt mine Faar,“ sagde han ogsaa: „Naar Du bliver gammel, skal Du udtrække Dine Hænder, og en Anden skal binde op om Dig og jøre Dig derhen, hvor Du ikke vil.“ Johannes fortæller os, at Jesus sagde dette for at betegne, med hvilken Død Peter skulde ære Gud. Frelseren lovede ikke sine Disciple Gæ og Anseelse i denne Verden, ej heller sagde han: Naar J blot tro, er det nok; men han havde Meget for dem at gjøre, og de erindrede hans Ord og gjorde efter dem, de adlode ogsaa hans sidste Befaling, at de skulde lære Andre at holde Alt det, han havde befalet dem.

Lader os Alle leve saaledes, at vi, hvis det skulde blive forlangt af os, kunne bringe lignende Opoffrelser, og lader os bygge vort Hus paa den Klippe, der kan modstaa Alt.

Maas Gud velsigne os til Trofasthed og til altid at være fulde af Kjærlighed til hverandre, er min Bøn for os Alle i Jesu Navn. Amen!

Den Helligaand.

(Af Petra Hedegaard i Kjøbenhavns Hjelpeforenings
Manuskript-Blad: „Søstrenes Tanker.“)

Det naturlige Menneſte har i Almindelighed i Begyndelsen kun ſvage Begreber om de Ting, ſom høre til Guds Rige, men naar man har ſaaet Tro paa Evangeliet, ombendt ſig fra ſine Synder, ladet ſig døbe til ſine Synders Forladelse og derefter kommen i Beſiddelse af den Helligaand og vedbliver at være ydmyg og oprigtig erfarer man, at Ens Forſtand udvikles, og hvad man forhen, da man vandrede i Mørket, ikke forſtod, kan man ſe klart. Aandens Frugt viſer ſig i gode Gjerninger.

Hvorledes den Helligaand erholdes, og hvad den udretter, er der ikke mange blandt Verdens Menneſter, ſom kunne give nogen Forklaring om. Nogle ſige, at et lille Barn i Daaben ſaar den Helligaand, Andre, at naar et Menneſte bliver et „Guds Barn,“ ſom de kalde det, og kommer til at tro paa Jeſus, da kommer det i Beſiddelse af den Helligaand. Vi Sidſte-Dages Hellige tro den hellige Skrift og rette os efter den ſaa vel ſom ogſaa efter vor himmeſke Faders Aabenbaringer til ſine Børn. At den Helligaand erholdes ved Gaaands-paalæggeſe af dem, ſom have Magt og Myndighed dertil, lærer Skriften os tydeligt; men dette ſaa vel ſom alle andre Principer, henhørende til det ſande Evangelium, forſtaas kun af Menneſtene i Forhold til deres Ydmyghed og Oprigtighed i deres Underſøgeſe af Sandheden, og hvad de ſtulle gjøre for at blive ſalige.

Vi have Grund til at være taknemmelige mod Herren, fordi vi ere komne i Beſiddelse af Herrens Aand, ſaa at vi kunne kjende, hvad der kommer fra

Gud. Det er omtalt, at Guds Aand ikke kan bo i urene Templer; vi maa derfor Enhver iſær nøje tage os i Agt, baade i Tanker, Ord og Handling og lære at forſtaa, hvad der er Herrens Vilje og udføre den paa en Naade, hvorved vi ikke bedrøve Guds hellige Aand, ſom vi ere beſeglede med til Forløſningens Dag.

Vader os, ligesom de Hellige i gamle Dage, ſætte vor Lid til Herren, forviſede om, at han vil opfylde ſelv det Mindſte af det, han har lovet; men lader os erindre, at han tillige fordrer Lydighed af os, og at vi ikke maa overtræde hans Bud i nogen Naade. Vi ſynes ofte, at dette kan være vanſkeligt at gjøre her, og derfor have vi en Længſel efter at komme til det Sted, ſom Herren har udvalgt til et Indſamlingsſted for ſine trofaſte Børn, at vi der kunne lære mere om Aarſagen, hvorfor vi ere ſtillede her paa Jorden, og med ſtørre Klarhed ſe vort Maal i Evighedens ſamt komme til bedre at indſe, at denne Verdens Trængſler og Gjenvordigheder ere Jntet at regne mod den Herlighed, vi ved Trofaſthed ville opnaa.

Menneſtene kunne være meget forſkjellige baade i Karakter og Forſtand, men den Helligaand virker jo ogſaa paa forſkjellig Naade overfor Enhver, efterſom det er nyttigt. Der tales i Skriften om Gaver, ſom denne Aand „uddeler til Enhver i Beſtynderlighed, efterſom han vil.“ Een gives Viſdom, en Anden Kraft til at helbrede, Andre at tale i Tungemaal o. ſ. v., men Alt formedelſt den ene og ſamme Aand. Derfor bør vi bruge den Naadegave, ſom er os given, vidende, at vi paa den kommende

Dag skulle gjøre Gud Regnskab for alle Ting, og den, hvem Meget er givet, af den fordres Meget. Vader os derfor stræbe at udrette saa meget Godt som muligt i dette Liv og fremfor Alt være ydmyge og oprigtige for Gud, thi Herren ser paa Hjertet og ved, hvad der bor i os.

Derfom vi skulde vente at beholde Guds Aand, maa vi holde os borte fra Verdens Daarligheder og gjøre sikre Trin paa Hellighedens Vej, og skulle Modgang og Prøver af og til møde os, da vide vi, at det er til vort Gavn, thi Herren vil have et prøvet Folk. Naar vi da have Samfund med vor Fader i Himlen og hans trofaste Børn paa Jorden, da behøve vi ikke at frygte for Menneskene, som stræbe efter at tilintetgjøre Guds Værk, ej heller for andre onde Magter; thi naar Gud er med os, hvem kan da være imod os? Naar der er megen Modstand og Forsølgelse, bliver som oftest den indbyrdes Kjærlighed stærkere og det vil da bedre vise sig, hvem der i Sandhed ere Sandhedens Venner og elste Herren.

Uden at vi føre en alvorlig Kamp mod det Onde, stræbe efter at aflægge alle daarlige Tilbøjeligheder og søge at behage Gud i alle Ting, kunne vi ikke

forblive i Guds Rige, thi intet Urent skal komme der. Der er skrevet, at alle Synder skulle forlades Menneskene, undtagen Synden mod den Helligaand, thi for denne er der ingen Tilgivelse; derfor maa vi altid være brændende i Aanden og tjene Herren samt pasje nøje paa at vi aldrig blive lunke eller ligegyldige i vor Gudsfrugt, thi da vil Aanden forlade os og den Tid komme, da vi ville angre, at vi ikke adlød Aandens sagte Hviſten.

Maa vi, som gennem den Helligaands Vejledning ere komne til at forstaa Guds evige Sandheder, vedblive at lade os lede af den samme Aand, thi det er den, der drager os til alt Vædt og Godt; Guds lydige Børn kjende og forstaa af Erfaring dens Vejledning i saa Henseende; det er den indre Stemme, der siger os, hvad der er Ret eller Uret, der oplyser os om det Guddommelige og minder os om, at vi ikke maa glemme at give vor himmelste Fader Æren for alle Ting, fordi den tilkommer ham. Med hvilken Længsel se vi ikke hen til den Dag, da vi ville stue den Gud, fra hvem vi have vort Udspring, og hvem vi i Ewigheden skulle kjende som vor Fader!

Konferencen i Christiania.

Konferencen afholdtes i de Helliges Lokale, Østerhansgade Nr. 27, Christiania, Lørdag den 14de og Søndag den 15de Oktober 1893. Tilstedeværende vare følgende Ældste fra Zion: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission; C. A. Carlquist, Præsident over den skandinaviske Mission; Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; H. J. Christiansen, Præsident over Christiania Konference, samt M. D. Nash, Andreas Johan-

sen, James C. Frost jun. C. P. Nas-mussen, Andrew Larsen, T. Torkelson, James A. Hansen, John E. Johnson, Herman Knudsen og Abraham J. Hansen.

Ved Mødet, som afholdtes Lørdag Aften Kl. 8, aflagde Grensforstanderne deres Rapporter. Præsident Anthon H. Lund talte derefter til Forsamlingen bl. A. angaaende Opbyggelsen af Tempel og Herrens Tilkjendegivelser ved Indvielsen af disse, samt Nødvendig-

heden for de Hellige af at søge at faa saa fuldstændige Optegnelser om deres Slægtregistre som muligt.

Ved Mødet Søndag Form. Kl. 10 talte først Vædsterne Abraham J. Hansen og M. D. Nash, hvorefter Konferencepræsident H. J. Christiansen oplæste en samlet Rapport over Christiania Konference. Denne bestaar af 11 Grene, i hvilke 14 af de Halvhjærds virke. Af det lokale Præstedomme er der 45 Vædster, 19 Præster, 23 Lærere og 9 Diaconer; der er 516 Medlemmer, altsaa et samlet Medlemsantal af 612 (Præstedommet iberegnet). Siden sidste Konference vare 28 døde, 1 udelukket, 17 Boksne og 18 Børn emigrerede, 3 døde, 23 Børn velsignede; 200 holde „Stjernen,“ og 157 betale Tiende; der er i Konferencen 1 Søndagskole, 1 Unge Mænds og Unge Kvinders gjenfærdig Uddannelsesforening og 6 Hjælpeforeninger, og 9 Forsamlingslokaler lejes. Derefter talte Præsident Christiansen til de Forsamlede, og Resten af Tiden benyttedes af Missionspræsident C. A. Carlquist og Konferencepræsident Adam Petersen fra Kjøbenhavn.

Søndag Efterm. Kl. 2 afholdtes Konferencens tredje Møde. Ved enstemmig Botum blev det vedtaget at opholde i de Helliges Tro og Bønner Kirkes Autoriteter og paa samme Maade Missionsarbejderne i deres forskellige Stillinger, nemlig: H. J. Christiansen som Præsident over Christiania Konference og Forstander for Christiania Gren med M. D. Nash som Medhjælper i Grenen; G. A. Zverfen som Forstander for Drammens Gren med J. C. Frost-jun. som Med-

hjælper; Andrew Larsen som Forstander for Arendals Gren med L. Torkelson som Medhjælper; Andreas Johansen som Forstander for Bergens Gren; John E. Johnson som Forstander for Alesunds Gren med Abraham J. Hansen som Medhjælper; C. P. Rasmussen som Forstander for Tromsø Gren med Hanser Magleby som Medhjælper; Peter Nielsen som Forstander for Trondhjems Gren; Herman Knudsen som Forstander for Fredrikstads og Fredrikshalds Grene med James A. Hansen som Medhjælper.

Derefter talte Præsident Anthon H. Lund om guddommelig Myndighed og om Embedsmændene, som altid vare nødvendige i Kristi Kirke.

Ved Konferencens fjerde og sidste Møde, Søndag Aften Kl. 6, talte Vædste Andreas Johansen samt Præsidenterne C. A. Carlquist og Anthon H. Lund om flere af Evangeliets Principer, hvorefter Konferencepræsident H. J. Christiansen takkede Enhver, som havde deltaget i Konferencehøjtidelighederne, og for den Ro, Orden og Opmærksomhed, som havde hersket under alle Møderne. Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag fra Kl. 10 Form. til 3 Efterm. afholdtes et Præstedomsmøde, hvor alle Missionsarbejderne udtalte deres Følelser og mange gode Formaninger bleve givne af de tilstedeværende Missionspræsidenter. Herrens Aand gjorde sig i høj Grad gjældende saa vel her som under alle Konferencemøderne.

Peter Nielsen.
Scriber.

Konferencen i Gøteborg.

Konferencen afholdtes i Gøteborg Torsdag og Søndag, den 21de og 22de Oktober 1893. Tilstedede vare følgende Medster fra Zion: C. A. Carlquist, Præsident over den Scandinaviske Mission, Charles F. Wahlquist, fra Missionskontoret, Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavn's Konference og George W. Johnson fra Malmø Konference; Andrew J. Wahlquist, Præsident over Gøteborg's Konference og A. J. Høglund, Nels Benson, John A. Johnson, John Christensen, John E. Mattson, P. S. Jensen, John H. Petersen, John W. Winterrose, C. P. Anderson og A. G. Bolander samt Charles F. Rytting og Lorenz Odander, nylig ankomne fra Utah.

Torsdag Aften Kl. 8 afholdtes det første Møde i de Helliges Forsamlingslokale, Husargatan Nr. 46, og Konferencepræsident Wahlquist indledede Forhandlingerne med en kortfattet Velkomsttale, hvorefter Grensforstanderne afgav deres Rapporter. Missionspræsident C. A. Carlquist talte derefter til Forsamlingen.

Det næste Møde afholdtes Søndag Form. Kl. 10, ligeledes i de Helliges Lokale. Medsterne John W. Winterrose, C. P. Anderson og A. G. Bolander talte; Medste A. J. Høglund afgav en Beretning om sin Virksomhed som omrejsende Medste, hvorefter Konferencepræsident Wahlquist afgav en samlet Rapport over Tilstanden i Konferencen; den bestod af 8 Grene, hvori 11 Medster fra Zion virkede i Missionens Tjeneste. Af det lokale Præstedømme var der 35 Medster, 24 Præster, 21 Værere og 18 Diaconer; af Medlemmer var der 348, altsaa et samlet Medlemsantal af 482. (Præstedømmet iberegnet). Siden sidste Konference vare 38 døbte, 3 tilflyttede, 32 emigrerede,

9 udelukte, 2 bortflyttede, 1 død og 9 Børn velsignede; der var 4 Medlemmer, hvis Opholdssted var ukjendt. I Konferencen var der 4 Hjælpeforeninger, 157 Abonnenter paa „Nordstjernen“ og 140, som betale Tiende; 8 Forsamlingslokaler lejes. I Byen Gøteborg var der desuden en Unge Kvinders gjenfaldig Udbannelsesforening.

Præsident Wahlquist meddelte, at han havde besøgt de forskjellige Grene i Konferencen og fundet Tilstanden god og Udsigterne for Evangeliets Fremme i det Hele taget lovende.

Derefter foreslog Missionspræsident Carlquist Kirkens Autoriteter til Opbeholdelse i de Helliges Tro og Bønner og Medsterne til at virke i Konferencen som følger: Andrew J. Wahlquist som Præsident over Gøteborg's Konference; A. J. Høglund og Nels Benson som omrejsende Medster i Konferencen; Andrew J. Wahlquist som Forstander for Gøteborg's Gren; John H. Petersen som Forstander for Norrkøping Gren; John A. Johnson som Forstander for Jonköpings Gren; P. S. Jensen som Forstander for Wingåters Gren; C. P. Anderson som Forstander for Westerviks Gren; John Christensen som Forstander for Kalmar Gren med Charles F. Rytting som Medhjælper; A. G. Bolander som Forstander for Halmstads Gren og John W. Winterrose som Forstander for Trollhättans Gren. Det blev endvidere foreslaet, angaaende Konferencens Inddeling i Grene, at stille Skaraborgs Lån fra Trollhättans Gren, af dette Lån at oprette en ny Gren under Navn af Sköbe Gren, og at bestikke John E. Mattson som Forstander i denne. Alle Forslag vedtoges ved enstemmig Bøtum.

Ældsterne Adam Peterfen fra Kjøbenhavn og George W. Johnson fra Malmø talte derefter til de Forsamlede.

Konfereneens næste Møde afholdtes i Arbejderforeningens østre Sal. Talerne her vare Ældsterne A. J. Høglund, Charles J. Wahlquist og C. A. Carlquist.

Bed det sidste Møde, som afholdtes i de Helliges Forsamlingsaal, talte Ældsterne Nels Benson, John A. Johnson, John E. Mattson, Andrew J. Wahlquist og C. A. Carlquist.

Konferencepræsident Wahlquist takkede Enhver, som havde virket for at gjøre Konferencemøderne saa behagelige, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag den 23de Oktober Kl. 10 Form. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Herrens Aand som sædvanlig var tilstede i høj Grad.

Martin Nordberg.
Sekrifer.

Den 15de November 1893.

Den 64de Halvaarskonferencen.

Herrens Befaling til de Sidste-Dages Hellige er, at de skulle samles ofte for at dyrke Gud. De indse fuldt vel Nødvendigheden af, at Kirkens Anliggender styres paa en praktisk og tidsvarende Maade og samtidig i Overensstemmelse med Herrens Aabenbaringer desangaaende. I en Organisation, saa umfangrig som denne Kirke er, kommer der stadig nye Spørgsmaal frem, som maa besvares — Folket er stadig stillet under vekslende Omstændigheder, især i timelig Henseende —; og efterjom vor Religion ikke alene søger Medlemmernes aandelige, men tillige deres timelige Belfærd, anse vore Ledere det ofte for Visdom at sammenkalde Kirkens Medlemmer til Møder, hvor nødvendige Beretninger, Undervisninger og Oplysninger kunne gives, og hvor Spørgsmaal, som vedrøre Kirkens Anliggender, kunne drøftes, tages under Overvejelse og sættes under Afstemning. Der afholdes saaledes ofte saakaldte Konferencer i de forskjellige Afdelinger af Kirken overalt i Verden og af Kirken som et Hele regelmæssig to Gange om Aaret, efter nærmere Bestemmelse af de retmæssig Præsiderende. De Hellige betragte disse Højtider lignelsesvis talt — for at bruge een af vore Lederes Ord — som Milepæle paa deres jordiske Vandring, Perioder, der mærke Begivenhederne i deres Historie, Hvilesteder, hvor den trætte Vandrer kan modtage fornødne Kræfter til at fortsætte Rejsen videre mod Evigheden.

Den 64de Halvaarskonferencen, som afholdtes i Salt Lake City afvigte 6te—8de Oktober inkl., var saaledes en Glædens Tid for dem af de Sidste-Dages Hellige, som havde Anledning til at overvære den. Alle Medlemmerne af Kirkens øverste Præsidentskab, de fleste af de tolv Apostles Kvorum, mange andre ledende Autoriteter, Stavspræsidenter, Biskopper og en stor Skare af Hellige vare tilstede.

Angaaende Konferencen udtrykker »Deseret News« sig paa følgende Maade:

„De, som overværede Konferencen, havde Aarsag til at glæde sig over at være begunstigede med udmærket smukt Vejr. Antallet af Konferencegjæster var navnlig paa Konferencens sidste Dag, meget større, end man paa Grund af de

daarlige Tider kunde have ventet. Dette kan betragtes som et Tegn paa, at Evangeliet er kjærere for de allerfleste af de Hellige end noget Andet, og at verdslige Interesser indtage en underordnet Stilling blandt dem; dette er, som det bør være, og saa længe denne Aand gjør sig gjældende blandt Guds Folk, vil Herren sikkerlig velsigne dem.

„Talerne behandlede mange Emner, baade praktiske og theoretiske; de Raad som de ledende Brødre gave med Hensyn til verdslige Anliggender, vare særdeles passende, og Tiden vil vise dem, som følge disse Raad, at de bleve givne ved den Helligaands Inspiration. Som det ofte er sagt, Evangeliet indbefatter Alt, som kan tjene Menneskene til Nytte, og en sand Guds Tjeners Sind er modtageligt for Alt, som kan fremme Menneskeslægtens Velfærd baade i Tid og Ewigheid. De, som ere i Besiddelse af Evangeliets Aand, vise det ved at lytte til og efterleve de Raad, som blive givne ved den jamme Aand. Ved at leve efter Religionens Principer i det timelige Liv, jaasom med Hensyn til, hvorledes man skal behandle sin Familje, omgaaes sine Naboer, Venner og Menneskene i Almindelighed, udvikles Forstanden, saa at man kan forstaa højere Sandheder, Sandheder af en højere Grad. Med andre Ord, de alene, som samvittighedsfuldt udføre deres Pligter, have et klart Begreb om Frelsningsplanen — som strækker sig ud til de Døde saa vel som til de Levende — og alle andre Principer, som henhøre til Guds Rige.

„Flere af Talerne hentydede til den store Forandring, som tilshneladende kan spores blandt vore Medborgere i hele den amerikanske Nation, med Hensyn til deres Anskuelse om os som et Folk. Det er en Glæde at erfare denne Forandring. De Hellige nære intet som helst Had eller Nag mod Noget, og de kunne ikke Andet end glæde sig over at se det gamle Had og den Bitterhed, som har eksisteret mod dem, blive overvundet formedelst de Helliges Udelmodighed. Ja, det er mere end en overfladisk Glæde at betragte dette; det er et Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad Herrens Tjenere have sagt, nemlig, at Herren fra Tid til anden vilde blodgjøre Folkets Hjerner og formilde deres Sind mod Guds Folk; og det tjener til at styrke vor Tro paa Herrens Kraft til at regjere endog Menneskenes Vilje for at tilvejebringe de Resultater, han har i Sigte.

„Blandt andre vigtige Emner, til hvilke der hentydedes i Aabningstalen, var ogsaa Spørgsmaalet angaaende Misionsvirksomheden baade hjemme og ude i Verden; disse Bemærkninger fortjene de Helliges dybeste Effertante. De Raad og Formaninger, som bleve givne, vare alle tidsvarende og burde nøjagtigt udføres. Dersom dette sker, vil det blive følelig for Alle, som ere kaldte til at virke i Misionens Tjeneste allevegne.

„I det Hele taget var den nys afsluttede Konferenc, en der længe vil leve i Erindringen som en af de Sidste-Dages Helliges nyttigste og lærerigste Sammentømster.“

Imellem de Emner af timelig Natur, som drøftedes i Konferencen, var Hjemmeindustrien særlig Gjenstand for Omtale, og dersom de Hellige ville tage disse saa vel som de andre gode Raad til Indtægt, ville de sikkerlig neddrage Herrens Velsignelser over sig i rigeligt Maal.

Ankomst af Missionærer.

Niels Nielsen fra Nephi, Utah, ankom hertil via England den 6te November.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem;

Ældste Anthony Christensen fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Christian Magnuson fra at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste Herman Knudsen fra at arbejde i Christiania Konference.

Disse Brødre have virket med Flid som Missionærer i disse Lande, og nu, da de vende hjem til deres Familjer og Venner i Zion, bede vi, at Herren vil velsigne dem, og at han vil belønne dem rigelig for deres Nidfærthed.

Beskikkelse.

Ældste Niels Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Peter C. Geertson jun. løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference under sidstnævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

C. A. Carlquist,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Trollhättan d. 30. Oktober 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Uagtet jeg siden min Ankomst til Sverige som en Evangelii-Budbærer kunde have haft Meget at meddele om de Velsignelser, som jeg under min Missionsvirksomhed har modtaget af Herrens Haand, har jeg dog tildels forsjømt det.

Da jeg forlod mit kjære Hjem for 18 Maaneder siden, kunde jeg ikke forestille mig, at Tiden skulde falde mig saa kort, som den tilshneladende har

været. Min Tid har jævnlig været optagen i Udførelsen af mine Pligter i at sprede Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker paa alle Maader, som det sømmer sig for en Herrens Tjener. I dette mit Arbejde har jeg været velsignet baade legemlig og aandelig, og ved mange Lejligheder har jeg seet Frugten af mine Bestræbelser; for alt dette skal Herren alene have Æren.

Jeg har arbejdet i Wingåkers Æren i 9 Maaneder; endstjøndt denne Æren er lille i Udstrækning, findes der dog mange Hellige i den, som paa faa Und-

tagelser nær søge at tjene Herren og efterleve Evangeliets Fordringer; disse Trofaste have været mig meget behjælpelige med at bringe Evangeliet frem til mange Fremmede.

Min Erfaring har lært mig, at de af de Hellige, som ere mest nøjagtige i at opfylde deres Pligter, ere de mest ydmyge og standhaftige i Prøvelsens Stund; blandt disse findes tillige den største Kjærlighed, og Herren skjænker dem Fred og Glæde samt tilbøder dem Tro, Kraft og Mod til stadig at modstaa Fristelsen.

I en Retning kunde der dog gøres en Forbedring blandt Søskendene i Wingåfers Øren, nemlig med Hensyn til at holde „Stjernen.“ Der holdes ikke mere end halvt saa mange Eksemplarer af „Nordstjernen,“ som der i Forhold til Medlemsantallet burde holdes. De Hellige komme undertiden med den Undskyldning, fordi de ikke holde „Stjernen,“ at de ikke have Raad til at holde den alene, men kun paa den Maade, at 2—3 Medlemmer eller Familjer ere sammen om at holde eet Eksemplar; jeg tror imidlertid, at den egenlige Grund maa søges i, at de Hellige have en sejl-agtig Opfattelse med Hensyn til dette Tidsskrift og dets Værd. Mange af de Hellige synes, at de have naaet deres Maal; og disse ere vel tilfredse med at gennemlæse „Stjernen,“ naar den kommer; derefter lægge de den tilside og lade ofte Børnene ødelægge den. De indse ikke, at det er af stor Vigtighed, at „Stjernen“ findes i enhver Familie, og at ethvert voksent Medlem, som ikke har Familie, holder og læser den; og det lader til, at de ej heller forstaa eller

kunne indse Nødvendigheden af at holde den ren, hel og net og, efter at have læst den, forvare alle Eksemplarer og lade een eller to Aargange indbinde ad Gangen, hvorved de vilde have en god og lærerig Bog, som de i Fremtiden kunne henvende sig til, naar de ønske opbyggelig Læsning, og hvorfra de kunne hente mange gode Værdomme. Naar disse Hellige en Gang komme hjem til Zion, ukyndige i det engelske Sprog, kunne de da have deres gode og værdifulde Stjernebøger at ty til, fra hvilke de kunne hente meget Lys og megen Kundskab, og de ville da bedre end nu kunne forstaa, hvad de læse.

Skvad mig selv angaar, saa kan jeg sige, at jeg har følt mig glad og tilfreds ved mit Arbejde i Wingåfers Øren, og jeg skal aldrig glemme den Imødekommenhed, jeg har nydt blandt Søskende og mange Fremmede der; jeg ved, at han, som belønner os, Herrens Tjenere, for vore Opofferelser, ogsaa vil belønne de Hellige for de Ofre de bringe for Guds Værks Fremgang.

Efter som jeg nu er kaldet til at fortsætte min Virksomhed i en anden Del af Herrens Vingård, gaar hele min Attraa og Stræben ud paa at leve saaledes, at Guds Aand kan være min stadige Vejleder; og mit Ønske er at blive ihukommet i de Helliges og i mine Medarbejderes Bonner til Herren.

At vi Alle i Forening maa kunne udføre vor Mission paa en for Herren behagelig Maade, er altid mit Ønske og min Bøn.

Deres Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium.

John E. Mattson.

Utah er »all right.«

Mandtalslisterne i Washington vise blandt mange andre Ting ogsaa Statistik over Panteobligationer paa Huse og Landejendomme i de forskjellige Stater og Territorier, og paa Schema Nr. 57 staar med fremhævet Skrift: »Ownership and Debt in Utah.« Og til vore Læseses Underretning om vort smukke Territoriums virkelige Stilling med Hensyn til Ejendom og Gjæld tjener Følgende: Angaaende Land vises der, at 9,43 pCt. af dyrket Land bruges af Familjer, der leje, medens 90,57 pCt. af Landet dyrkes af Familjer, der selv eje Landet.

5,55 pCt. af Landejere ere i Gjæld eller Forpligtelser med Landet som Pant, medens 94,45 pCt. ere Besiddere uden nogen Forpligtelser af Gjæld med Land som Pant. Altsaa blandt 100 Familjer af den agerdyrkende Befolkning, er der 9 Familjer, som leje Land, 5 eje det, men har det pantsat, medens de 86 Familjer af de 100 ere fuldstændig frie og uafhængige Ejere.

Paa det Land, som er pantsat, er Skylden 546,245 Dollars eller 24,93 pCt. af dets virkelige Værdi, og denne Gjæld bærer 10,13 pCt. Renter, hvilket lige- ligt fordelt paa hver Familie bliver 93 Dollars om Aaret. Hver Landejendom, som er pantsat, er gennemsnitlig 3670 Dollars værd og har en Gjæld af 915 Dollars.

De modsvarende Forhold for Hjem er, at 39,35 pCt. af disse lejes af Familjer, og 60,65 pCt. ejes af Familjer, der bo i dem. Af de Familjer, der eje deres Hjem, er der 91,49 pCt., der eje disse uden Gjæld, medens 8,51 eje dem med Gjæld. Altsaa af 100 Familjer er der 39, der sidde til Leje; 5 eje

deres Hjem med Forpligtelser, og 56 ere aldeles gjældfrie.

Gjælden paa de ejede Hjem beløber sig til 1,428,698 Dollars eller 27,70 pCt. af deres virkelige Værdi og bærer 9,71 pCt. Renter, ja at den aarlige Sum af Renter beløber sig til 100 Dollars paa hvert Hjem. En Gjennemsnitsgjæld af 1,028 Dollars hviler saaledes paa hvert Hjem, der er 3,711 Dollars værd.

I Salt Lake City og Ogden, de eneste Byer i Territoriet med et Indbyggertal af over 8000, er der 55,35 pCt. af Familjerne, der bo til Leje, medens 44,65 pCt. af Familjerne eje deres egne Hjem, og af de Familjer, der eje deres Hjem, er der 19,51 pCt., hvis Hjem ere pantsatte, medens 80,49 pCt. eje deres Hjem uden Forpligtelser. Altsaa blandt 100 Familjer findes gennemsnitlig 55, der sidde til Leje, 9, der eje deres Hjem men ere i Gjæld og 36 Familjer, der eje deres Hjem fri for Gjæld.

Gjælden paa de Hjem, der ere pantsatte, beløber sig til 26,98 pCt. af den Værdi, de virkelig repræsenterer, og Renterne blive 9,43 pCt. Værdien af hvert pantsat Hjem udgjør 4,712 Dollars; Skylden paa hvert er 1,271 Dollars, og den aarlige Rente paa hvert er 120 Dollars.

Ejendoms salg og Forbedringer, der ikke stod i Forbindelse med nogen anden Hensigt, var Aarsag til, at 59,12 pCt. af de agerbrugende Familjer stiftede 55,54 pCt. af Gjælden paa Land, og at 70,79 pCt. af disse stiftede 66,82 pCt. af Gjælden paa Hjem i Territoriet.

Ovenstaaende er en glædelig Oplysning om den sunde finansielle Stilling, som vort Territorium er i; det bør tages i Betragtning, at en stor Del, ja,

Størstedelen af de Familjer, der intet Hjem have, men som sidde til Leje, ere Saadanne, som ere flyttede hertil fra andre Stater og Territorier for at søge Arbejde, og af hvilke meget faa vare i Stand til at kjøbe Hjem. Dernæst falder ogsaa meget af Gjælden paa Hjem og

Land paa Ejendoms-handlere, der have sat Land og Huse i Pant for at skaffe Penge til at slutte andre Handeler. Det vil saaledes vise sig, at Mormonsfolket i Utah maaske er det mest gjældfri Folk og de største Selvejere i Unionen. — „Situben“ den 12te Oktober 1893.

Jøderne i Østeuropa.

(Fortsat fra Side 48.)

Dedreve-Handel og Haandværk, tildels ogsaa Agerbrug, og de udgjorde det Mellemled mellem Adel og Bønder, som ellers Borgerne have afgivet. Der var fastsat nøje Lovregler for Ordningen af deres Forhold til de kristne Jndbyggere, med strenge Bøder for at mishandle Jøderne eller lade dem i Stikken under et muligt Overtagelse; og det fortælles om dem i det 14de Aarhundrede, at de bare Landets Dragt og klædte sig som Adelsmænd med Sabler og gyldne Kjæber. Efter den frygtelige Pest, „den sorte Død,“ der hjemsogte en stor Del af Europa omtr. 1350 og fremkaldte nye grusomme Forfølgelser imod Jøderne i Tyskland — de beklædtes for at være Ophavsmand til Sygdommen, fordi de syntes at have en lykkelig Gave til bedre at undgaa og modstaa slige smitsomme Farsoter —, strømmede nye Skarer ind i Polen for der at finde Lykke. Disse Jndvandrere førte med sig deres thiste Maal, blandet med hebraiske Ord og paa anden Maade forvansket, det saakaldte „Jødetydsk,“ og vare talrige nok til at indføre det blandt deres polsktalende Troesfæller; fra den Tid har det været Fællessprog for Jøderne saavel i Polen og tilgrænsende Lande som i hele Mellemøsten, indtil det i vort Aarhundrede mere og mere er blevet afløst af de enkelte Landes Sprog.

Ikke længe efter denne Jndvandring, der stærkt forøgede Jødernes Tal, fremkom ogsaa i Polen Ytringer af det samme Jødehad, der havde forvoldt saa mange Ulykker og Uretfærdigheder i de vestlige Lande. Snart var det de ligeledes fra Tyskland indvandrede Borgere, der fremkaldte Forfølgelser, fordi de vare misfornøjede med deres jødiske Medbejlere og misundelige paa deres Rigdom; snart var det de katolske Præster, der i religiøs Ufordragelighed søgte at udvirke lignende Jndstrænkninger i Jødernes Frihed som udenlands og at giennemføre en streng Adskillelse mellem Jøder og Kristne, bl. A. ved at paahyde Jøderne særlige Mærker paa deres Klædebrug og ved at indeslutte dem i egne Kvarterer i Byerne. Kongerne holdt i Reglen igjen og fornæbde de gamle Lovbestemmelser, og det er først i det 16de Aarhundrede, at de jødefjendtlige Bestræbelser lykkedes under Jesuiternes voksende Jndflydelse, og at der gjordes stedsvis flere Jndstrænkninger i de tidligere Friheder. Alligevel vare Jøderne giennemgaaende bedre stillede i Polen end i Tyskland, trivedes derfor ogsaa og følte sig mere hjemme, ligesom den polske Adels, hvor meget den end i Overmod saa ned paa dem, dog ikke kunde undvære dem.

Det var ikke alene i det egenlige

Polen, at Jøderne udbredte sig, men ogsaa over de tilknyttede Landskaber, Vitauen med Hviderusland imod Ost og Villerusland imod Syd. Til Vitauen vare Jøderne ligeledes komne i meget gammel Tid, maaske endda tidligere end til Polen og i saa Fald ikke Best fra, men snarere fra Landene ved Sortehavet. Da Landet forenedes med Polen i Slutningen af det 14de Aarhundrede, udstræktes den polske jødevenlige Lovgivning ogsaa dertil, og senere delte Jøderne i Vitauen saa temmelig Skjæbne med deres Stammefrænder i Polen. Vel bleve de 1495 uddrevne af Landet, nærmest til Afhjælp af den daværende Konges Pengetrang, idet deres Ejendom inddroges, og som Efterligning af den tre Aar tidligere gjenneførte Udvisning fra Spanien; men det varede kun ti Aar, inden de paany kaldtes tilbage, og deres Tal voksede her ligesom i det øvrige polske Rige. Der er kun meget ringe historisk Oplysning om, naar Jøderne kom til Villerusland — dette Navn brugt i videste Omfang om alle de Landskaber, som ere beboede af den lillerussiske Folkestamme, Østgalizien (hvor Folket kaldes Rutenen), Podolien, Polhnen og Ukraine. De vare bosatte i det sydlige Rusland, mens det var underlagt det tatariske Folk Khazarerne, hvis Fyrster og Stormænd i Midten af det 8de Aarhundrede gik over til Jødedommen, og de have rimeligvis herfra bredt sig videre Nord paa. De omtales ogsaa 964 som Krigsfanger, førte til Kijev efter en Sejr, Rusjerne havde vundet over Khazarerne. Senere ere de dog vistnok i større Mængde indvandrede Nord fra, d. v. s. fra Polen, og ere i Lobet af det sidste Aarhundrede gaaede videre Syd paa til Sydrusland og til Rumænien.

I det egenlige moskovitiske Rusland have Jøderne derimod altid kun fundet

ringe Indgang, skjøndt de i gamle Dage ikke synes at have været helt udelukkede, og skjøndt de endog imod Slutningen af det 15de Aarhundrede i selve Moskva vandt Tilslutning for deres Lære hos højstillede Medlemmer af Præsteskabet. Fra jødisk Indflydelse udledes ogsaa en endnu bestaaende russisk Sekt, kaldet Molokani (Mælkespijere), som forkaster Troen paa Kristi Guddommelighed og holder fast ved Omstjærrelsen og Sabboten. Men allerede i det 16de Aarhundrede forbød Zaren, Ivan den Forførdelige, Jøder Afgang til Rusland fordi de havde „bragt Gift til os baade for Legem og Sjæl, samt skjældt Vorherre Frelseren,“ og den samme Stenning kom ogsaa stærkt til Orde hos senere Herskere, især hos Kejserinde Katharina. Der 1727 paabød deres Udjagning, og hendes Datter, Kejserinde Elisabeth, der 1743 afviste en Henstilling fra Senatet, Rigets højeste Raad i de Tider, om at give Jøder Afgang til Riget for Handelsens Skyld med de Ord, at hun „ikke ønskede sig nogen timelig Binding, naar den skrev sig fra Kristi Fjender;“ hun ventede sig ogsaa kun uoprettelige Onder for sine tro Undersaatter af deres Nærvarelse. Fem Aar tidligere var en russisk Soofficer bleven levende brændt, fordi han var gaaet over til Jødedommen, og samme Skjæbne traf den Jøde, der havde loffet ham dertil.

Der gjordes ogsaa gjentagne Tilløb til at fordrive Jøderne fra Ukraine, som 1681 var kommet under russisk Herredomme; men det lykkedes ikke, og 1769 fik de endog Ret til at bosatte sig i det sydvestlige Rusland, som nylig var vundet fra Tyrkerne. Da snart efter Hviderusland indlemmedes efter Polens første Deling 1772, kunde der endnu mindre være Tale om at holde Jøderne borte fra Riget, og ved de følgende Delinger 1793—95 fik Rus-

lands Kejser jo langt flere jødiske Under-
saatter. Hovedmassen heraf er dog
stadig forbleven i sin tidligere Hjemstavn,
de gammelpolste Landstaber, medens Jø-
derne i selve Rusland endnu kun ere
taalte og langt fra velsete Gæster; uagtet
et mere end hundredaarigt Ophold reg-
nes de for fremmede og ere næsten
retløse.

Det langvarige Ophold i Polen og
de forholdsvis taalelige Kaar, som
Jøderne her nød, vakte tidligt hos dem
en lignende Følelse af at have et Hjem
som den, der i vore Dage er opkommen
hos Jøderne i de vestlige Lande. De
vare derfor ogsaa i det 17de Aarhundrede
Aldens Hjælpere i Forsøget paa at
udvikle en polst Behyggelse i Ukraine
og toge virksom Del i den blodige Kamp,
som førtes 1648—58 imod Kosackerne,
da disse rejste sig imod de polste Herrer.
Under den frygtelige Hærgning, som i
disse Aar overgik store Dele af Landet,
maatte Jøderne fuldt dele Skæbne med
Polackerne; deres Velstand gik til Grunde,
mindst 250,000 omkom, og rundt om-
kring i Europa flakkede jødiske Flygt-
ninge om ligesom i sin Tid efter Ud-
drivelsen fra Spanien. Men skjondt de
jaaledes havde maattet bøde for Aldens
Hærskæbne, fik de ikke mindste Paastjøn-
nelse af deres Trostab og maatte ved-
blivende taale de gamle Tilfidesættelser.

Deres Talrigbed i Forbindelse med
den affondrede Stilling, som paanødtes
dem, havde den skadelige Følge for dem,
at de gik mere og mere op i sig selv
og kun levede for deres snævrere Sam-
fund, ringeagtende den Omverden, som
forstjød dem. De vedligeholdte ikke alene
alle deres tidligere Ejendommeligheder,
men fik stedse flere, og alt som det
kristne Samfund udviklede sig paa sin
Vis, fjernedes Jøderne mere derfra. I
det øvrige Europa gik det vel til en vis
Grad ligesaa, og man kan med god Føje

paastaa, at de kristne Folkeslag selv bære
væsenlig Skyld for de Særheder, som
nu klæbe ved Jøderne, og som jævnlig
haardt fordømmes; men i Polen blev
Forholdet mest udpræget og har sat de
dybeste Mærker. Afspærringen viste sig
ikke alene i hele den daglige Levevis, men
ogjaa, ja, endog fortrinsvis paa det
aandelige Omraade. Medens Jøderne
i den ældre Middelalder havde været
Mellemmænd mellem Europas og Øster-
lands Aandsliv først ved at oversætte
græske Oldtidsværker paa Arabisk, senere
i end højere Grad ved at overføre ara-
bisk Lærdom til Europæerne og være
disses Læremestre i Lægekunst, Stjerne-
lære og andre Videnskaber, hengave de
sig nu udelukkende til Studiet af Talmud,
dette vidunderlige Samlerværk af Fortolk-
ninger og Ophvisninger til Mosebøgerne,
samt af forskellig jødisk Lærdom og Granst-
ning fra de første Aarhundreder efter Kri-
stus. Der er i Virkeligheden tvende saa-
danne Samlinger, en ældre, kaldet den
jerusalemiske Talmud (fra Slutningen af
det 4de Aarhundrede), og en yngre,
den babyloniske (fra det 5te); den sidste
er fire Gange saa stor som den første
og fylder trykt 12 Foliobind, og her-
til have de Skriftlærde i Tidernes Løb
hyderligere føjet en uendelig Række af
Forklaringer og Underøgelser.

Da Mosebøgerne indeholde al jødisk
Lov, baade den sædelige Pligtlære og
den borgerlige Lovgivning, Forstrifterne
jaavel for Enkeltmands Handlemaade
og Levevis som for hans Stilling over-
for Medborgerne og Samfundet, maatte
Talmud, der omfatter hele Overleve-
ringen vedrørende Lovens Forklaring,
selvfølgelig blive af største Vigtighed,
især i Polen, hvor de jødiske Menigheder
havde næsten fuldt indre Selbshyre og
Domsmagt over deres Medlemmer i alle
indbyrdes Forhold. Talmud studeredes
med største Føje, og i det 17de og 18de

Arhundrede gjaldt de polske Rabbiniere for de hypperste Talmudister, Læremestre for hele Europas Jøder. Endnu regnes dette Studium saa højt, at fattige Dreng, som vise særlige Anlæg derfor, tidlig udkaares til Svigersønner af rige Jøder og underholdes fuldstændig af disse for udelukkende at kunne hengive sig til Studiet, da denne Lærdom kaster Glans over hele Familien. Det er i de polske Lande — og var tidligere ogsaa andetsteds — ikke alene de egentlige Lærde, som læse Talmud, men mere eller mindre alle Jøder, medens derimod al anden Videnskab helt forsvømmes; ja, de Strengtroende ville end ikke tillade Læsning af nogen Bog, skrevet paa andet Sprog end det Jødedybske med de hebraiske Bogstaver. Kun en mindre Kreds studerer ved Siden af Talmud den hemmelighedsfulde Kabbala, som indeholder Grublerier over Troens dybeste Hemmeligheder og i Virkeligheden er Overleveringen af østerlandsk og hellenistisk Filosofi. Man søger derved et dybere Indhold i de hellige Bøger end det, som kan vindes ved den blotte Syklen med Lovens Regler; men idet man vil

udfinde en skjult Betydning af Alt, som tilshneladende er uden Bigtighed, udarter Studiet let til et vildt Fantasteri. Det rene Talmud-Studium fører derimod til en ensidig Udvikling af Forstanden, til en vis Torhed i Opfattelsen og Snæverhed i Synskredsen, og kun alt for tidt bliver Skarpsindigheden til Spidsfindighed.

I Modsætning til den ensidige Fremhævelse af Loven og den kolde Forstandighed, som Talmud-Studiet førte med sig, opstod for omtrent halvandet Arhundrede siden en ny religiøs Retning i Jøbedommen, nemlig de saakaldte „Chasidim“ (d. v. s. de Fromme, de Hellige), der efterhaanden have vundet almindelig Udbredelse, især i det gamle polske Riges sydlige Landskaber. Netop samtidig med, at Jøderne i Tyskland og de vestlige Lande ivrig tilegne sig den almindelige europæiske Dannelse og i ydre Levesæt nærme sig deres kristne Medborgere, har der hist udviklet sig en endnu mere afstikkende Retning, fjendtlig mod alt fremmed Væsen og udmærket ved det fasteste Sammenhold mellem Tilhængerne indbyrdes. (Fortattes.)

I Stjernens sidste Nr., Side 37, første Spalte, nederste Linje, mellem Navnene C. B. Lindquist og Amel B. Jensen skulde der staa „George W. Lindquist.“ Ligeledes paa Side 38, første Spalte, mellem den 20de og 21de Linje fra oven skulde der staa: „George W. Lindquist som Forstander for Effiktuna Gren.“

Indhold.

Tale af Eldste Anthon H. Gund	49	Afløsning	58
Den Helligaand	52	Bestikkelse	58
Konferencen i Christiania	53	Afløsning og Bestikkelse	58
Konferencen i Gøteborg	55	Korrespondance	58
Red. Anm.		Utah er »all right«	60
Den 64de Halvaarskonference	56	Jøderne i Østeuropa	61
Ankomst af Missionærer	58		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording (S. Petersen).